

med megen Sagkundskab og med megen Interesse for det foreliggende Spørgsmaal, gøres der opmærksom paa den stigende Kriminalitet, der gøres opmærksom paa, at af Mandkøn af alle Aldersklasser over 10 Aar fra Femaaret 1866—70 til Femaaret 1886—90 var der i Gennemsnit for hver 100,000 Mennesker en Stigning af 12 pCt. i Kriminaliteten, medens denne for unge Mennesker mellem 15 og 20 Aar var ca. 52 pCt. og for Drengene under 15 Aar alene c. 120 pCt. Og saa siger man, at hvor mørkt end dette Billede er, som disse Tal rulle op for os, er det dog lysere end de virkelige Forhold, fordi Tallene kun angive Antallet af de domfældte Børn. Saa sige disse udmærkede Mænd, som ikke ere Socialdemokrater, og af hvilke kun faa kunne siges at høre Frisindet til i politisk Forstand, men som ere dannede Folk og høre de bedste Dele af Overklassen til: „Grunden til denne stigende Kriminalitet skyldes for en væsentlig Del en Omændring af de sociale Livsforhold, der lade Børnene blive mere overladte til sig selv, idet Kampen for Tilværelsen tvinger Forældrene til Arbejde borte fra Hjemmene og sammenhober Befolkningen i store Arbejdscentre, der bevirke, at Børnene i stedse stigende Grad udsættes for al Slags daarlig Paavirkning, der fører dem udpaa Lovløshedens vide Fæled.“ Men Grunden, siger man, er ogsaa den, at Statsmagten savner Midler til at tage sig af disse Børn. Man kunde fristes til at sige, at man har anvendt Straffe som Ris og Fængsel i en alt for stor Mængde Tilfælde. Jeg havde forleden Dag Lejlighed til under Behandlingen af denne Sag at gøre opmærksom paa, at Prygl ikke have nyttet noget over for Børn, der have været straffede for Forbrydelser ad Lovens Vej her i København. Og jeg anførte, at det skete ret hyppigt her i København, at Børn, der begik Forbrydelser og overtraadte Lovene, kom igen 8—14 Dage efter at de havde været risede; og efter at de havde faaet Ris anden Gang, kom de igen med faa Dages Mellemrum. Men det skete ogsaa, det oplyste jeg paa Grundlag af Meddelelser fra hævrende Kriminalretsassessorer, at disse Drengene, der ere blevne risede, mødte i Skolen i Frikvarteret og fremviste deres blodige Bag, fremviste Strimerne af de Prygl, de havde faaet, og mødte med andre Drengene oppe i Retten. Da jeg gik fra det Møde, hvor jeg havde udtalt dette, var der en æret Rigsdagsmand, der holdt paa Pryglene, som sagde til mig: Det er noget af det stiveste, jeg endnu har hørt, det er

ganske usandfærdigt, det er umuligt. Jeg sagde til det ærede Medlem: Det er muligt, jeg staar inde for mine Ord, De behøver blot at spørge Københavns Kriminalretsassessorer, saa vil De faa Vidnesbyrd om, at det er fuldstændig korrekt.

Det er en Kendsgerning, at næsten alle, der ere blevne forhærdede Forbrydere, ere som Drengene blevne risede Gang efter Gang. Det siger en Mand, som sikkert er en Autoritet paa dette Omraade, en Mand, der gennem mange Aar har været knyttet til Vridsløselille Fængselsanstalt. Han siger i et Skrift, han har udgivet om dette Spørgsmaal: „Samfundet, Forældre og alle de, der staa imod dem, blive i deres Øjne Fjender, der kun ville ødelægge deres smaa Fornøjelser, og det gælder saa om at narre, bedrage dem, stikke dem en ud, slaa en Plade — og den, der bedst formaar det, ja, ham se de andre op til. Og saaledes som Forholdene nu ere, blive de smaa Straffe, som man nu bruger i Flæng, Ris, Rotting og simpelt Fængsel, unyttige og i de fleste Tilfælde skadelige. De virke afstumpende, Klø er da ikke noget, som en rask Dreng behøver at tage sig nær. Det er blot til at le ad. Ogsaa her virker den omtalte Skamfølelse — Frygten for at blive skammet ud af de andre — mod Straffen.“ Det er en anset Mand paa Fængselsvæsenets Omraade, en af vore udmærkede retslærde, der siger, at det nytter aldeles ikke at give Prygl. Vi have jo set, at Børn, som ere blevne risede Gang efter Gang, som have faaet Klø i det uendelige, blot ere blevne mere forvorpne og mere forhærdede. Det er i Virkeligheden en Hævnemoral, den, som ærede Medlemmer gøre sig til Talsmænd for, naar de tale for at gennemføre § 2 i denne Lov, og i det hele taget stemme for denne Lov. Hævnemoralen kom saa tydelig frem i det Foredrag, som blev holdt af det ærede Medlem for Nykøbing paa Falster (K. Bjerre). Han talte om, at Forbedring og Straf kunde ikke forenes, for Forbedring var at kalde til sig, og Straf var at støde fra sig. Jo, Forbedring og Straf kunne saa udmærket forenes. Jeg synes, at Ordet Forbedringshus, som jo betegner en Straffeanstalt, i sig selv i Virkeligheden er rigtigt og godt. Straffen kan jo virke forbedrende, Opholdet i Strafanstalter, Tvangsarbejdsanstalter og Tugthuse er jo ikke alene til for at uskadeliggøre vedkommende Individ, saa længe han er farlig for Samfundet, men Opholdet i Strafanstalten er ogsaa nødvendigt, for at han kan forbedres. Nej, det er en grim